Лорд Грегорі

Як страшно в темряві брести
Покинутій, самій!
О лорде Грегорі, впусти
Мене у замок свій!
Це через тебе знов і знов
Мене мій рід клене.
Коли не вернеться любов,
Хоч пожалій мене!

Чи ти забув, як на межі,
Де Ірвайн плюскотів,
Я все відкрила, що в душі
Ховала стільки днів?
Усім святим, що в світі є,
Мені ти присягнув —
І серце вірнеє моє
До себе привернув.

А в тебе серце, Грегорі,
Холодне, кам'яне.
Вогненна блискавко вгорі,
О, спопели мене!
Впади на мене без жалю
З нічної висоти!
Але того, кого люблю,
Помилуй і прости!